

25.06.2017., број 85 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

Прочитаћемо Св. Јеванђеље по Матеју, глава 10, 26 - 33:

"У оно време: Рече Исус својим апостолима: "Не бојте се људи. Ништа није скривено што се неће открити ни тајно што се неће дознати. Шта вам говорим у тами, реците на светлу; и што на ухо чујете, проповедајте на крововима. Не бојте се оних који убијају тело, али душу не могу убити. Бојте се више онога који може и душу и тело погубити у паклу. Не продају ли се два врапца за новчић? Па ипак ни један од њих не пада на земљу без Оца нашега. А вама су и власи на глави све избројене. Не бојте се дакле! Вреднији сте него много врабаца. Ко год се, дакле, призна мојим пред људима, признаћу се и ја његовим пред Оцем, који је на небесима. А ко се одрекне мене пред људима, одрећи ћу се и ја њега пред својим Оцем, који је на небесима." Реч је Господња.

Недељно размишљање

Драга браћо и сестре, ово нам Јванђеље јасно говори о потреби да будемо чврсти и истрајни у ономе за шта смо уверени да је много ближе истини. Упркос свим противљењима, упркос претњама оних који могу убити тело али душе не могу убити. Не треба говорити у тами, него ствари треба рећи на светлу: јасно и гласно какве јесу! Таква је жеља невидљиве и једине стварности, Бога, који у физичком свемиру исказује разнолико и непробројно мноштво.

Љубав на делу и исправност у чину највише се очитују у помоћи ближњима а не у омаловажавању и понижавању ближњих. Угледајмо се на Божију несебичну и безусловну помоћ, која не тражи да се за њу сазна, која не тражи узврат, па ни хвалу. Угодимо ли човеку, угодићемо Богу, стога нема племенитије службе Богу од службе човеку:

Гладнима дај Бога у облику хране.

Голима дај Бога у облику одеће.

Болеснима дај Бога у облику лека.

Дај Бога у било каквом облику свима који пате, тужни и престрашени.

11.06.2017., број 84 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

лек од унутрашњег расцепа ума и срца налази се у спознаји свеповезаности и јединству, и у складу с том спознајом, у промени става и понашања. Треба се ослободити од привида и хедонизма, од хипноза световности и илузије материјализма, а највише од слепила себичности, мржње и грамзивости. Кад би не само поједници, него и скупине, корпорације, владе и нације напустили системе, методе и циљеве себичних тј. бездушних интереса, тада би се приближили оздрављењу читаве планете.

Морамо схватити да смо ми аутори свега што нас сналази, као дело човека који је злоупотребио дар од Бога му дат, дар живота. Човек се далеко узмакнуо од свог Извора, занемарио је надахнућа Светога Духа, посветио се себичним прохтевима и ужицима, не мислећи на последице - како своје тако и шире.

Свети Дух је слао пророке због обнове запуштене и чак урушене човечности. Морално урушен појединац, скупина, народ, творац је опште несреће, беде, сукоба и незнања тј. трагичног обездушења живота. Напротив, духовно освештени појединац, скупина, народ, не само да ће довести до спознаје штс је прави узрок беде, слепила и несреће, већ ће природно и ненасилно омогућити да се размрсе чворови и разреше међусобни сукоби. Тада ће, опет природно, то искуство довести до приширења и продубљења видика, односно, уродиће јединством различитости широм човековог света, визијом јединства унутар разлика. Темељ тога налази се у Пресветом Тројству: богатству Тројице у Једном.

Недељно размишљање

Драга браћо и сестре, светковина Пресветог Тројства по себи нас усмерава да говоримо о питањима Апсолута. Већина аналогија које се користе при дефиницији Апсолута су, у најбољем случају, несавршене натукнице, јер због своје ограничене аналогне природе не могу дочарати суптилност духовних истина. Ипак, једино нам то, као људима у овом свету, преостаје као оруђе за опис тих узвишених духовних тајни, међу којима Пресвето Тројство заузима сам врхунац Тајне.

Пресвето Тројство јесте тајна Трију Особа које чине једног Бога: Бог Отац, Бог Син и Бог Дух Свети. Преко Светог Духа ми смо у могућности "дохватати" Бога Оца посредством Бога Сина, који је једно са Оцем. Свети Дух излази од Оца по Сину у читав Космос. Без Сина не бисмо имали Духа – Христос (Син) је повезница свега, угаони камен, темељ по којем су саздани светови: по Сину,

Свети Дух силази у Створење.

Свети Дух стварајући све из ничега и даље ствара мењањем фреквенција из базена првобитно створене материје, при чему се очитује космичка енергија и свеприсутна вибрација свести (космичко интелигентно кретање). Нама су последице (створени Свемир) јасне, а оне недвосмислено упућују на Створитеља: Пресвето Тројство. Пресвето Тројство својом Свесном вибрацијом створило је прву материју (Materia Prima) унутар које букти панкосмичка енергија. Та се енергија претвара у електроне и атоме. Електрони и атоми стварају молекуле гаса (космичке маглине). Маглине (масе распршене гасовите твари) се претварају у воду и чврсту твар. То нам показује да све ствари имају своје исходиште у Једном: у Пресветом Тројству које је извор свега.

Стога се и ми придружимо молитвама св. Антона Падованског величанственом Пресветом Тројству: "Понизно Те молимо, о Тројство и Јединство, када дође дан жалости и последњег огња те пукне онај сребрени конопац душе коју си обликовао, нека Ти сигурна потрчи у сусрет. Прихвати је да се, ослобођена притиска пакосника, узмогне завредити уздигнути се к Теби у слободу и у славу деце Божије. Уз Твоју помоћ, Ти који си благословеен, Троједини Боже, у векове векова. Амин.

28.05.2017., број 83 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

врло мало особа ужива истинску слободу воље. Следити своје жеље, присиљен онако како заповедају нагони и навике, или бити добар и уздржавати се од зла чисто зато јер си се навикао на то добро понашање, није слобода.

Када је воља вођена разлучујућом мудрошћу како би изабрала добро уместо зла у било ком и сваком случају, тек тада је појединац слободан. Упрегнута у јарам Божије мудрости, кад је више не могу поколебати предрасуде, грешке или утицај наследства, пренаталних или постнаталних навика, породичног, друштвеног или светског окружења, та воља постаје устоличена у правичности.

Све до тада, пут до све правичности лежи у преданости мудросном вођству духовног учитеља који је божански опуномоћен да удели просветљење другима.

Такав је учитељ Христос, њега су препознали ученици и тражили духовни заклон

у његовој милости и благословима.

Недељно размишљање

Исус Христос није имао себичних интереса, него само највиши интерес ученика. Свакоме од нас потребно је једно психолошко огледало како би видео мрље које су постале уобичајени и омиљени део стечене особности наше друге (пале) природе.

Христос служи као огледало. Он показује вернику одраз његове савршене слике душе и преко ње наслаганих мањкавости ега које још нагрђују савршенство. И на отворен и на суптилан начин Христос износи у први план вернику лекције које треба да научи и које леже остављене по страни у прашњавим угловима свести.

Пре или касније, чврсто усмерени верник неминовно долази до тога да мора донети одлуку: прихватити или избећи ове Христове опомене. Ако прихвати - примицаће се ближе ка слободи и учити; ако остане тврдокоран у удобностима ега, остаће чврсто држан у обмани света: "Ја за њих молим; не молим за свет, него за оне које си ми дао јер су Твоји. И све моје Твоје је, и Твоје моје, и ја се прославих у њима. Ја више нисам у свету, но они су у свету, а ја идем к Теби."

Примењујмо пример Христов и прихватимо милост опроштења Божијег – тада ћемо заиста бити на путу истинског коначног ослобођења.

21.05.2017., број 82 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

повремено читамо о проглашењима разних светитеља у разним црквама, односно у разним хришћанским деноминацијама. И све је то добро уколико око појединих "светаца" нема озбиљнијих полемика у погледу аутентичности проглашеног ореола, без обзира о којој је деноминацији реч.

Има, међутим, упитних "светаца" у разним црквама и питање је који је смисао таквих проглашења светима. Светац не може бити светац само једног народа или једне цркве уколико нема хришћанског примера за универзалну Цркву, односно Цркву коју чине све цркве света заједно.

Какав је то нпр. светац којег црква једне земље поштује а црква друге земље проглашава злочинцем? Где је ту дугорочни учинак на аутентичност хришћанства као таквог? Чему, односно који је смисао стварања додатних подела тектонских размера? Оно што саблажњава другога, особито на ширим нивоима, није препоручљиво величати.

Христос је Спаситељ свих а не само једног народа: како препознавати тог Христа у црквама разних земаља? Христа који би требао седињавати.

Али како да Христос сједињује када његове цркве разједињују? Да ли су то онда заиста суштински цркве Христове или нису?

Недељно размишљање

Данашње цркве скренуле су, изгледа, с пута личног искуства Бога и Христа.

Скупови верника уопштено се задовољавају проповедима, обредима, организацијама и свечаним окупљањима. Потпуно оживљавање и обнова хришћанства може се постићи једино смањујући нагласак на теоретским проповедима с њиховим честим понављањем отрцаних фраза, и на спољним психофизичким церемонијама набијеним емоцијама, а уводећи уместо тога тиху медитацију и стварну унутрашњу везу.

И сви верници би се требали потрудити око неговања савршене мирноће у телу и уму, а не само сезадовољавати пасивном припадношћу некој цркви, и слушањем проповеди. Мир апсолутне физичке и менталне мирноће је истински храм у којем Бог најчешће посећује своје вернике. То нам свједочи Христос Господ: "Не верујеш ли да сам ја у Оцу и Отац у мени? Речи које вам говорим, од себе не говорим: Отац који пребива у мени чини дела своја."

14.05.2017., број 81 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

поставља се питање зашто би неко веровао да Бог има било какве везе, или барем некакве везе са таквом "црквом" која је од оног што је некада давно и била (објавитељица Христа), данас постала политичка институција несмењивих с фолклорно-религијским програмима који служе за дистинкцију на "ми" и "они".

Насупрот Христовог "да сви буду једно", пласира се став "ми и они". Сва та верско-политичка каљуга је до те мере изневерила Јеванђеље Божије - да од истинског пута према Богу није остало ништа. Од корњаче остао је само стари оклоп који се сада користи за заклон неких других идеологија.

Који је онда смисао такве институције и референата за погребно-верско-национално-политичку индоктринацију?

То пажљиви читатељ са солидном духовном заокруженошћу може закључити сам. Јер такав је истински спознао шта је то суштински Црква, љубав Божија и смисао вере.

Недељно размишљање

Када се данас говори о "другом Бранитељу", о Светом Духу, онда се у правилу зауставља на подручју говора теорије, догматике, екелесиолошких категорија итд. Укратко, наштребаних формулација од којих проповедник који о томе нпр. недељом проповеда, можда ништа није проживео, осетио, усвојио... Он је можда постављен на неку парохију да говори набубане фразе или чита из неких забелешки, а понеки се чак и више потруде па публици одглуме захваћеност тим нечим о чему појма немају; па онда – како би ефекат деловао озбиљније – машу руком, показују прстом према горе, стискају обрве и чине сличне позоришно-сценске ефекте. Наравно, могу и мировати те померати само неприметно уснама – евентуално.

Након тога неки у публици, особито они тиме захваћени кажу: јао како је лепо говорио, толико да ми се цела рука скоро сва најежила. Сви седну, сада потпуно "освештени" у вери и народности, те оду на кафу, попију можда и једну кратку, а онда на традиционални ручак освештени о властитом идентитету: Хрват је римокатолик а Србин православац. То је сигурно "диван" осећај у потпуном складу с Христовом вољом о јединству Цркве и љубави: о братству свих људи.

Ето, драга браћо и сестре, то је слика нашег инстант хришћанства. Како је то лепо, зар не?

Само, питање је, где је ту Свети Дух. Хоће ли нам се једном смиловати?

07.05.2017., број 80 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

догађања у свету око нас сведоче о великој драми на позорници људског рода. Новински наслови и телевизијске вести засипају нас најодвратнијим информацијама: "син убио родитеље"; "секиром убио баку и деду"; "убио суседа због роштиља"; "побио све па на крају себе" и слично.

Таквој атмосфери бесмисла додатно погодује радикална врста потпуног губитка сваког поштовања коју можемо гледати на политичкој сцени: међусобно вређање и омаловажавање на најнижем могућем нивоу, због чега сваки поштени кандидат за неку политичку функцију унапред добро промишља да ли да је уопште прихвати. Наиме, можете бити бељи од снега, али када вас се те политичке хијене дочепају (без обзира на политичку страну) и почну вас бомбардовати салвама вербалних одвратности, од поштеног грађанина постајете одмах корумпирани криминалац сумњивог педигреа, а непросветљени народ који то чита онда каже: где има дима има и ватре. И ту све стаје. Преко ноћи од честитог грађанина постајете, дакле, криминалац, а криминалац се гони, због службене дужности наравно, од стране државних институција које проверавају вашу евентуалну невиност неких 15 до 30 година. А то је време читав један живот који вам униште, остајете увек "онај испитивани", "онај сумњиви", "запослимо радије другог" итд. То је стање нашег времена.

Поврх свега, људи цркве разних деноминација опредељују се за национализме и подржавање еклатантних ратних злочинаца, вређају и омаловажавају оне који нису у њиховом црквеном табору, попут политичких странака, јавно их развлаче по медијима јер нису по "њиховом канонском праву" па их се онда може и обесити.

Људи су груписани, изгубљени, социјално обесправљени, незапослени, лутају као овце без пастира, а они који им се представљају као пастири често су вукови у велелепним зградама од оникса.

Постоји значајан део тзв. верника, који су најчешће практични неверници (фолклористи и традиционалисти који поистовећују народ и државу са вером) али постоје и нервно мањкави "верници" којима би добро дошла стручна психолошка помоћ (због погрешног схватања религије уништили су свој живот а веру огадили многима који су је тражили).

Шта се то догађа, драга браћо и сестре? Куда је кренуо овај свет? Ваистину, човеку не преостаје друго него да се појачано моли у овим тренуцима одсутности сваке здраве памети, да се нада милости Божијој и Светом Духу

Његовом који је једини способан преобразити оне који се још преобразити дају. Бесмисао и безнадежност постала је стил живота, постала је нешто уобичајено.

Али Светло Христово није нас оставило, оно је близу сваке особе која га искрено прихвата. То Светло спашава, преображава, даје нам снагу да издржимо ова времена срама и јадности кроз које ипак, милошћу Божијом, они малобројни напишавају пут према Царству Небеском, Царству које плаче гледајући поземљаре и сву муку њихову, и сав бесмисао њихов: има ли још негде човека, има ли још негде људи?

Недељно размишљање

Драга браћо и сестре, речи Јеванђеља све наше хришћанске деноминације воле да тумаче као "глас" који је баш њихов и који стога треба слушати, а сви остали се проглашавају кривим, неисправним: вређају их, омаловажавају оне који нису у њиховом црквеном табору (попут политичких странака), јавно их развлаче по медијима јер нису по "њиховом канонском праву".

Људи Цркве морају коначно схватити да Христово спасење не мари за деноминације него за чисто срце и отвореност Светом Духу.

Апостоли су на дан Педесетнице, као "јеретици" јудаизма, били крштени Светим Духом. Не мањи "јеретици" као припадници других деноминација бивају крштени тим истим Светим Духом, а једнако и припадници других религија, па и они који официјелно нису чланови ни једне религије, али су истински верници - отворени Богу - па Бог на њима и чини своја дела.

Не будимо ускогрудни: можемо ми колико год хоћемо Светом Духу одређивати где и на кога да сиђе, али узалуд је то. Чим тако радимо - морамо знати да сигурно није сишао на нас, а ако тако наставимо да радимо онда ни неће. Исус говори јасно о потреби отворености и преданости Богу: Христос представља врата кроз која треба ући. То су врата љубави, пријатељства, милости, чистог срца и отворености Светом Духу.

30.04.2017., број 79 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

као што нас учи древна Црква, човек је икона Божија, тј. Бог је створио човека по

свом лику као личност, односно као апсолутно и непоновљиво биће да би се преко њега појављивао у свету. То је, пре свега, суштина наше вере откривене у Исусу Христу, Сину Божијем који је постао човек и који је присутан преко људи у литургијској заједници.

Поштујући и волећи човека, поштујемо и волимо Бога. Човек и Бог су неодвојиви један од другог. Када, пак, одвојимо човека од Бога, човек постаје као и свако друго живинче и не разликује се од њих. С друге стране, кад одвојимо Бога од човека, онда Бог постаје идеја, која се често окреће против човека и његовог достојанства.

Учење о човеку као бићу сазданом по икони Божијој налазимо на самом почетку Библије у речима које Бог изговара: Да начинимо човека по обличју својему (Пост 1, 26).

Будући да је, по учењу Апостола Павла, Син Божији Икона Бога невидљивога (Кол 1, 15) стварање човека по икони Божијој је уствари стварање по Икони која је Христос. Иако се Логос утеловљује после стварања првог човека, Он је Прволик по коме је Бог створио Адама, пошто је Прворођени пре сваке твари (Кол 1, 15).

Недељно размишљање

Речи Јеванђеља по Луки: "Али препознати Га – беше ускраћено њиховим очима" алармантне су, особито када погађају Његове ученике, данашњим речником речено: наследнике Његових апостола. Та констатација о "ускраћености" препознавања Исуса у ближњем се очитује као раст национализма и националне нетрпељивости, а коју ови наследници апостола не уочавају док је распламсавају, зато јер не препознају Исуса у свим људима.

Та чињеница се још више утемељује Исусовим речима: "О безумни и срца спора да верујете шта год су пророци објавили !" Безумност оних пастира који воде душе у пропаст траје и данас међу народима ових, некада братских република. Јавно се зна који су то епископи или бискупи учествовали, а неки и даље учествују у подстицањима неправедног ширења једног народа на рачун другог народа.

Али, с обзиром да такви епископи немају вере, а поврх тога ни морала (иначе би се покајали и одрекли се службе са кајањем) они и даље настављају сејати мржњу. А по којем то Јеванђељу? Христовом сигурно не.

Зато, када слушамо разне проповеднике, широм отворимо уши - по плодовима ћемо препознати ако су од Бога или Ђавола: ако нас подстичу на љубав и братство међу свим народима – од Бога су; ако нас подстичу на ширење једног за рачун другог – од Ђавола су.

На који то начин? На онај исти начин на који су њихови преци, у лику главара свештеничких, убили Христа на крсту.

23.04.2017., број 78 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

Назаступљеније хришћанске Цркве (по формалном броју својих припадника) данас представљају једне од најмање популарних институција у Србији (вероватно и шире, али задржаћемо се на канонском подручју овог Викаријата).

Бити хришћански верски службеник у Србији, представља једно од најомражених занимања у очима највећег дела јавности (иако се, више по народним обичајима него по вери, црквени службеници и даље позивају да обаве одређене обреде - али тај однос више личи на пословну сарадњу у којој се обављена услуга плати - и то је то). Разлог томе је једноставан - у протекле две-три деценије црква се "одродила" од сопственог народа, затворивши се под стаклено звоно.

У том звону владају умногоме другачији услови живота, који важе углавном само за верске службенике тј. свештенике: финансијска сигурност, загарантовано "радно место", решено стамбено питање, добар аутомобил, висока примања у односу на државни просек итд. (Не стављајући, притом, све свештенике у исти кош јер постоје и они који једва преживљавају, возе бицикл уместо аутомобила, носе стара и похабана одела и мантије итд. али су они данас у правој мањини. О њима овде није реч.)

Међутим, ван тог стакленог звона у којем обитава највећи део свештенства, услови живота су далеко суровији - општа финансијска криза у народу, несигурност радних места, често неплаћен рад преко норме, мале плате, социјална неједнакост... Када, стога, човек који данас живи у Србији погледа на активности свештенства (не прецизирајући овде ни једну верску организацију), свестан своје немоћи да нешто конкретно самостално измени, тада из њега може једино да исплива коментар из очајања, следећег типа: (наводимо у наставку оригиналан коментар са једног домаћег портала, без измена)

"браћо свештеници ! За последњих 30так година пропасти и несрећа српског народа имали сте више него довољно прилика да се покажете као национална организација која би предузела, организовала, промовисала... градњу кућа па и насеља за избеглице, болница, школа, инфраструктуре у запуштеним крајевима, као неко ко би свој народ организовао, едуковао, мотивисао да од власти тражи комунално уређење, тротоаре, канализацију, као неко ко би талентованој деци плаћао стипендије, као неко ко би свој народ подучавао да чува своје здравље редовним прегледима уместо ракијом и белим луком... Али не, ви сте зидали своје храмове на сваком ћошку Београда, оганизовали своје бизнисе без плаћања пореза, златом и мермером сте опточили храм светог Саве док се болнице преко пута тог храма распадају(дечија болница у Тиршовој је БУКВАЛНО преко пута храма светог Саве). Сада је касно јер сте презрени од сваког ко слободно размишља и нема паучину преко очију."

Сваки коментар на ово јесте сувишан. То, наравно, није усамљен случај - ако се пажљиво погледа, око 70% коментара на домаћим порталима који се тичу вести из црквеног живота, јесу коментари незадовољства "обичног" човека - верника који можда више неће бити верник управо због доживљеног разочарења у Цркву, или пак неверујућег човека који би можда и постао искрени верник, али је наишао на стање Цркве које га од те намере одвраћа за 180 степени.

Уколико је резултат деловања свештенослужитеља (а у Србији јесте) тај да број верног народа који присуствује богослужењима буде толики да се на прсте може избројати, да су људи одвраћени од Цркве а да један део њих у Цркву још нису ни били крочили, тада је у таквом деловању јасно одсуство било какве Божије намере или Његовог промисла. Такво деловање свештенства није и не може бити прожето Духом Светим, него супротно томе - духом немира, раздора, духом издаје.

Како се може приближити Христово Јеванђеље људима, уколико ти људи, поучени примерима из своје околине, по аутоматизму не верују "поповима", сматрајући их за манипулаторе, обмањиваче и лопове?

Из свега је више него разумљива порука обичног народа свештенству - осећа се својеврсна пониженост код верника, ствара се отпор и презир према свештеницима, људи се осећају изиграно и издато од стране оних у које је можда чак и природно имати највише поверења.

Свештеници су, дакле, ти чији је сада ред да се мењају из корена. Не људи. Људи су исто толико Божија деца, колико и свештеници, и имају своју савест и здрав разум, па ако 80% јавности нешто увиди и осуди некакво понашање, не може то оправдати 0.1% свештеника, колико год за себе проналазили разна оправдања чак и у самом Јеванђељу. Савест је Богом дата сваком човеку, за њу

није потребан теолошки факултет. Божији Дух и Његове заповести су већ уграђене у срца свих људи, само је потребно да их открију и распламсају искрени свештеници, прави носиоци светла у овом мрачном свету, сведочењем Истине на свом личном примеру.

Ако ми, као свештеници, проповедамо да треба бити понизан, милосрдан, давати помоћ сиромасима, помагати другом у невољи, несебично себе жртвовати за друге, да се треба молити усрдно и искрено, а сами то ничим не показујемо и не живимо - тада јесмо лицемери, савремени фарисеји каменог срца, и у целости потпадамо под праведну осуду самог Христа, који нас врло лако може сврстати у групу оних које неће познавати када наступи непролазни Дан Царства небеског.

Потребно је сетити се често да "пастир добри све што рече ином, и то својим потврђује чином" (Иван Мажуранић) и применити то гесло на свој живот.

И тако, докле год се помоћ за операције деце оболеле од тешких болести буду сакупљале по Србији СМС порукама, а цркве буду притом безбрижно уживале у својој имовини, џиповима, шумама, некретнинама и милионима евра на рачунима у банкама - неће нам моћи бити боље - ни духовно, ни морално, нити материјално.

У таквом случају, главни "вентил" кроз који Дух Свети треба да испуњава и озарује наше животе добротом - а то је сама Црква - скоро па је запушен...

16.04.2017., број 77 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

када говоримо у Ускрснућу Господњем, потребно је да схватимо ограниченост људског размишљања. Наше шпекулације се крећу у смеру говора типа: ко је први дошао на гроб; а ко је први ушао у гроб итд. Често читамо нагласке како је Петар први ушао иако је касније стигао на гроб како би му се придала већа важност итд.

Међутим, то је све неважно: ко је први дошао или ко је први ушао. Такође, о Ускрснућу Господњем има много теолошких и вредних размишљања, која се претежно свode на узвишене мисли о тој Тајни.

Свака част тим узвишеним размишљањима, међутим, дан Ускрснућа Господњег заправо говори о нама и нашој беди. Говори о нама који смо слепци за иконско

добро; о нама који смо човекоубице и богоубице; о нама који смо тупи и духовно глупи; говори о ћоравим верским (и осталим) институцијама које "су службено овлашћене" да објављују Бога а не виде га дословно испред носа. Говори нам Ускрснуће Његово о јадности нашој – о највећој будалаштини људској, оној наказној искривљености и ишчашености на темељном нивоу. Они који су Христа препознали као Бога били су прогањани од "службено овлашћених". Наша историја је заправо историја ругла и срама – чињенице стида и јадности.

Краљевство Божије се не открива јакима, него маленима и слабима. И у наша времена ствари су исте: верске институције које су "службено овлашћене" говоре више-мање о национално-религијским темама, стварајући дистанцу на "ми – они": сепаратизам (национални и верски) који вештачки производи поделе (јер оне одговарају некоме). То је сасвим супротно Христовом примеру и позиву. Верске институције су данас једнаке као и оне јуче, оне исте које су забиле Христа на ругло крста. Крст нам говори дакле о срамоти људској, не само о прослави Христовој. Крст је Христова прослава а наша срамота! Нека нас буде стид за то што му наши очеви учинише. Нека буде стид и оне који га и данас прибијају на крст својим погрешно усмереним "службеним овлашћењима".

Уђимо у Тајну Христа и схватимо: Он се открива маленима у срцу! Нека вас, драга браћо и сестре, обасја Његова ускршња светлост која силно светли иако је ћорава "службена овлашћеност" уопште не види. Нека вас Његова ускршња светлост отвори у љубави према свима – па и непријатељима. Љубав подстиче опраштање те преображава нашу људскост у богољудскост! То нам показује ускрснуће Његово!

Нека је срећан Васкрс свима гладнима који копају по контејнерима, свима обесправљенима и разочаранима, преваренима на службеном и несљужбеном нивоу, претрашенима од дивље садашњости галопирајућег национализма... свима вама малени! У вама се Христос прославља, иако то не схватају "службено овлашћени" свих врста, боја и нарави: они се чешкају и једу ускршња јаја у топлој соби с фасадом од оникса.

09.04.2017., број 76 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

сва силна и досадна блебетања и наклапања (која се често зову "проповедима") губљење су времена, како оном који "проповеда" тако и онима који слушају. Ту

се у правилу не доприноси обраћењу него заглупљењу (најчешће национално-верском заглупљењу на тзв. "историјским основама"). И такво ће се заглупљење наставити све док има публике, јер док буде публике биће и глумаца. Све је то, како смо већ много пута поновили, ругање и са Христом и са Његовом Црквом.

Понајбоље је то знао објаснити благопокојни и велики дон Иван Грубишић, несхваћена величина садашњости али семе плодне будућности. Само истинско отварање душе Богу даће нам да осетимо шта је моћ преображаја. Од Божијег додира у људском бићу се пали велико светло као сјај безброј сунаца стопљених у један једини пламен. До саме сржи срце је преплављено бујицом неизрецивог блаженства.

Такав човек спознао је себе као душу а не као тело или его - а его има способност невероватних мимикрија кроз све облике, а особито су му драге национално-верске идентификације. Колико год ово изгледало једноставно за схватити - то уопште није лако, особито умишљеним величинама, каквих маскарада има у инфлацији понаособ у верским институцијама. Јарки зраци и јасни продорни сјај Божанске мудрости сувише су снажни за њихову духовну болест. Стога одлазе од Божанске мудрости како би потражили неког "проповедника" који ће их наставити одржавати у хладовини мирног сна незнања и промашености.

Недељно размишљање

Рече слепац којем је отворио очи: "Па то и јесте чудновато да ви не знате одакле је, а мени је отворио очи. Знамо да Бог грешнике не услишава; него је ли ко богобојазан и врши ли његову вољу, тога услишава. Никада се није чуло да би ко отворио очи слепцу од рођења. Кад овај не би био од Бога, не би могао чинити ништа". Одговоре му: "Сав си се у гресима родио, и ти нас да учиш?" и избацише га.

Ево, драга браћо и сестре, то су те умишљене величине које ни данас не мањају по верским институцијама. Необраћене сподобе које уништавају веру тим више што су на већој функцији – а има особито на највишим функцијама, као што су то били и у прошлости.

Онда видимо одговор Христа Господа: Дочуо Исус да су онога избацили па га нађе и рече му: "Ти верујеш у Сина Човечијега?" Он одговори: "А ко је тај, Господине, да верујем у њега?" А он рече: "Верујем, Господе!" И баци се ничице преда њ.

Тада Исус рече: "Ради суда дођох на овај свет: да прогледају који не виде, а који виде, да ослепе!" Само понизно срце, ненадувано, може Бога видети. Духовна понизност је највећа врлина коју биће може имати. Она је темељ примитка неизрециве љубави Божије. Само уколико смо духовно понизни моћи ћемо од срца и ми рећи: "Верујем Господе!" и бићемо оспособљени прихватати сугестије заиста духовних људи те одбацивати разне "проповеди" које нису ништа више од најобичнијег кокодакања.

02.04.2017., број 75 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

пре пар дана медији су нас информисали о грозном злочину у којем је син убио оба родитеља (мајку и оца). Реч је о млађем пунолетнику који је зависник од дроге. Родитеље је убио хладнокрвно а мишљење је психијатра, које се могло чути на телевизији, да је у том моменту био урачунљив. Одакле у младићу толико патолошке мржње да се одлучи на овакав један несхватљив чин, независно од његове зависности? Постоје, наиме, и други зависници којима никада не би пало на памет извести један такав ужасан и гнусан чин.

Који су то психо-социјално-социолошки фактори који би могли подстакнути овакав несхватљив начин понашања? Чули смо такође и неке сулуде покушаје објашњења од стране појединих психијатара (они се очигледно не слажу баш често један са другим) како је заправо крив убијени отац, јер је вероватно син осећао како је у његовој сенци и да онда не вредни довољно. Овакво плитко мишљење већ је жалосно по себи. Други психијатар је мишљења да је врло вероватно у породици било злостављања (иако појма нема и нагађа штао се у породици догађало) па да је онда син реаговао како је реаговао: хладнокрвно убивши оба родитеља. Поново јалово мишљење наших стручњака. Неки трећи ће рећи неко треће мишљење итд. По свему би могло испасти да је добар дечко невин, а његови отац и мајка су крвници па им је син пресудио. Катастрофална и срамотна размишљања. Ово није гурање носа у туђа посла, ово је ситуација нашег друштва у којој се овакве и сличне ствари све чешће догађају. Реч је о томе да је ликвидација извршена након што су га родитељи планирали послати на лечење – одвикавање.

Питање васпитања јесте врло одговорна ствар којом родитељи својој деци преносе различите вредности, било вербалним било невербалним начином. Допустити деци лагодан и размажен живот, без одговорности и дужности, значи стварати од њих душевне инвалиде будућности. Овде се показало да су

родитељи одгајали свог егзекутора. Ако се у даљој истрази покаже да на сина нису вршени неки абнормални или ненормални притисци од стране родитеља, него да је он из своје чисте себичне размажености учинио што је учинио, тада долазимо до најтрагичније констатације: створење без савести које ће елиминисати сваког ко омете његову жељу.

Притом, са стајалишта Цркве, не треба никада сметнути с ума могућност деловања и дијаболничких сила (ђаво) чија присутност може бити активна те додатно подстицати ионако већ ослабљену психички болесну патологију.

Када се човек одмакне од Бога, он се је одмакнуо од самога себе – од сржи свога постојања и здравог мишљења. Већ то је плодна предиспозиција за раст сваковрсног кукоља у људској психи. Будимо сигурни, да је којим случајем овај младић био повезан с Богом у истини и предању, тада се не би могао догодити овакав страховит злочин који нас све оставља у трајном стању великог упитника, са нескривеном дозом шокираности.

Поштуј оца и мајку, да дуго живиш и добро ти буде на земљи, каже четврта Божија заповест. Не убиј, каже пета заповест. Уздајући се у милост Божију, молимо за душе ових покојника који су отишли са овог света у немилост чуђењу на оно што им је учинио властити син.

Недељно размишљање

Драга браћо и сестре, када читамо драматичне речи из Јеванђеља по Јовану, о васкрсењу Лазара и догађајима који томе претходе, остајемо и ми потресени, са сузама у очима. Видимо да је Исус потпуно проживљавао сву људску бол коју свако од нас проживљава у тренуцима туге и жалости. Он – Исус – плаче за Лазаром који је умро. Био је потресен догађајем Лазареве смрти. Из људске перспективе немоћи и слабости, посматрао је и доживљавао стварност "са наше стране".

И зато је у свему и сасвим, како нам то показују и други докази из Светога писма, био и прави човек уз то што је био и прави Бог.

Овај догађај показује нам још једну, много драматичнију стварност, а то је стварност данашње слабости Цркве. Куда је то Црква одлутала када су чудесни догађаји у њој реткост? Где је заказао тај универзални дух послања Цркве за коју је сам Исус рекао: "Заиста, заиста, кажем вам: Ко верује у мене, чиниће дела која ја чиним; и већа ће од њих чинити јер ја одлазим Оцу" (Јв 14,12).

Сва теологизирања и интерпретирања, све силне егзегезе и тумачења, не могу одговорити на ово врло једноставно и јасно питање: зашто су Небеса поставила "ембарго" на оживљење мртвих а врло су ретка и "лакша" оздрављења нпр. хромих? Зашто се све то не догађа много чешће и много очигледније, онако како се догађало у апостолско време? То би требало све цркве (које су заправо ПОСТАЛЕ СЕКТЕ) продрмати како би престале са својим свађама и поделама, те се опет повезале у Једну Цркву, ону каква је била на почетку, и која је била истински медијум Светога Духа.

26.03.2017., број 74 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

право свештенство је за одлучне у вери и храбре у животу. За оне који су способни пратити своје срце и мењати обичаје враћајући их Јеванђељу, без обзира на оговарања и натуцања "бабетина" (па и оних са дипломама) и заглупљене вароши. На крају крајева, ујед муве добром коњу у галопу не значи ништа.

Знај, Твоје је време у овом животу ограничено, стога га не троши узалуд. Не упадај у замку предрасуда које обликују животе многих људи те они не живе своје него нечије туђе мисли и животе. Не дозволи да бука лажних ауторитета и размишљања омете у Теби унутарњи глас Духа Светога. Поред рада за издржавање себе и породице, потруди се остварити свештенство ако у себи осетиш тај позив.

Свештенство ће заузети велики део Твога живота, али због тога ћеш бити чудесно изнутра духовно испуњен без обзира на тежине које наиђу, јер служење Господу рађа мир какав свет никада не може дати. То је оно "нешто" стварно велико што тражиш и што Ти се може остварити у овом животу који попут песка протиче кроз прсте – уложи тај живот, он је бескрајно вредан. Ако то осетиш а још ниси остварио, настави тражити и немој одустати. Имај храбрости пратити своје срце и интуицију, они већ знају шта заиста желиш постати.

Имаћеш у животу узлета и падова. Многи се људи предају јер им нешто није лако, али зар не знаш да је људски дух снажан? Видиш, свако се може осећати добро када има своју кућу, када су му рачуни плаћени, када има лепу и стабилну брачну везу, када иза њега стоји финансијски јака институција итд., свако тада може бити позитиван и имати визије и вере у таквим околностима.

Али, прави изазов раста: менталног, емоционалног и духовног долази када си "оборен", када си "срушен". Тада треба праве храбрости за деловање, за поновно подизање након пораза.

Недељно размишљање

Христос Господ говори нам о прекиду ланца зла. Само заустављањем тог проклетог процеса, те спирале пакла, можемо направити искорак према ослобођењу – спасењу. Зло човека заробљава, спутава га да види праве животне вредности и узоре. Тражење и планирање освете (хотимично зло) од нас прави духовне мртваце - болеснике, а то се онда преноси и на душевно подручје (психичко стање) и физичко подручје. Зло човека унишава у свим димензијама његовог постојања. Једини прекид развоја тог карцинома јесте прекид процеса зла. То тражи жртву, трпљење, бол... али у коначном то је спасоносни пут.

У Свемиру који жели функционисати хармонично, попут оркестра, не може бити погрешних интонација. И у обичној малој породици, уколико влада неслога, напретка неће бити или ће он бити слаб. Тако и на широком подручју – правила су иста. Будимо наследници Христови – заустављајмо зло колико год можемо. Борба против зла јесте супротстављање злу добрим. У том духовном боју будимо упорни и благосиљајмо своје прогонитеље и оне који нам чине зло или су нам га учинили. Рецимо: Господе Исусе, ја по себи не могу опростити, али због Тебе и Твоје љубави према свима нама, опраштам! Опроштење није људски него божански чин.

Интернет технологија која нам је данас доступна, показује нам говоре пуне мржње које су високи верски службеници упућивали другом народу благосиљајући своју војску како би убијала "друге" народе: у име овог, у име оног итд. На крају, све је то у име Ђавола. То су очигледни примери како Сатана заводи и надмудрује људе, те шири своје зло и кроз цркву.

Уколико практикујемо опроштење, тада већ делујемо као деца Божија – надљудски! Бити надчовек значи опраштати и супротстављати се злу свим силама. Бити надчовек значи бити инструмент љубави и милости Божије!

19.03.2017., број 73 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

бритка интелигенција је мач са две оштрице. Може се, као и нож, употребити конструктивно и деструктивно – да расече чир незнања или да самоме себи одруби главу. Интелигенција је на правом путу тек када ум призна неизбежност духовног закона. Душа је слика Божија, непроменљива и апсолутна, стога не дајте да вас шиба изазовни бич спољашње лепоте.

Робови чула не могу уживати у свету јер им измиче суптилност. Човеку са елементарним жудњама измичу све финије разноликости. Док је роб пожуде и страсти на овом свету, човек мора започети са вежбањем телесне самоконтроле. Полни нагон је усађен у човека ради продужења врсте, а никако ради подстицања и неговања неузддржаности. Искорените сада наопаке жеље, иначе ће вас напастовати чак и када се ваше духовно тело одвоји од телесног омотача.

Нека се дух телу непрестано одупире. Ако је погрешно усмерена, силовита жудња је највећи непријатељ људске среће. Као лавови самосавладавања крећите се светом али не дозвољавајте да се ваша чула играју са вама као мачка са мишем. Ослободите се нагонских присила. То је покора унутрашње дисциплине. Своју потребу за људском љубављу преображавајте у жудњу за Богом као једином љубави, оном која је једина свеprisутна.

Недељно размишљање

Исус Христос је био разапет једном, али његова учења се "разапињу" свакодневно од стране празноверја, догматзованог тупљења и цепидлачких теолошких промашених интерпретација, које уместо да спајају цркве у једну Цркву оне, управо супротно – раздвајају. Сврха Христовог доласка је да покаже свету како његова присутност, слободна од таквог "разапињања", живи у душама свих који чине напор да га приме, који су отворени.

Свети текстови имају тројако значење – материјално, умно и духовно. Ти су текстови божанска добра, вода жива која може угасити људску жеђ тела, ума и душе. То су безвременска откривења послата од Бога да служе људима на сва три нивоа њиховог бића.

Материјално значење Христових учења наглашава њихову вредност која се може применити за побољшање услова на физичком и друштвеном плану: то су вечни закони исправног живљења који покривају људске особне, породичне, пословне, друштвене, националне и интернационалне дужности које има као

члан Божије светске породице људи.

Сагледана у психолошком виду, објашњавају примену Христових учења у побољшању људског ума и разумевања: то је развој његових интелектуалних и когнитивних способности, његових мисли и моралних вредности.

Интерпретирана у односу на духовни аспект људског бића, Исусова учења истичу пут у краљевство Божије: лично остварење бесконачног божанског потенцијала сваке душе као бесмртног Божијег детета, кроз предани однос и коначно јединство са Небеским Оцем – Створитељем свега. Господ рече Самарјанки: "Али долази час - сада је! - кад ће се истински клањатељи клањати Оцу у духу и истини јер такве управо клањатеље тражи Отац.

Бог је дух и који се њему клањају, у духу и истини треба да се клањају." Када наше хришћанство надрасте празноверја, ускогрудност, догматизована тупљења и цепидлачења досадних теолошких промашених интерпретација, те када се врати извору, тада ће засијати обновљено право клањање Оцу, у духу и истини.

05.03.2017., број 72 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

шта значи бити срећан и ко је срећан? Постоје многи људи са знатним примањима и високим радним местима – потпуно несрећни и скрхани. Срећа, дакле, не зависи од материјалног благостања. Само универзална Божија мудрост може дати срећу, ону непролазну. Ту срећу налазимо у вечној истини присутној у учењу Исуса Христа.

Предане душе по целом свету позване су ући у унутарње светло божанске перцепције, откривајући у себи бескрајну Христову присутност и свест, те тражећи васкрснуће Његово у њима самима. Христов други долазак сви ишчекујемо.

Међутим, Христос је међу нама и сада, на отајствен начин по свом Светом Духу. Отварајући се том Духу можемо црпити мудрост и божанску перцепцију, као и разумети бесконачну Христову љубав и свест која нам се даје. На тај начин као путујућа Црква у отворености живимо у Богу оно: "већ да – још не". Нека нас, дакле, у ово освећено време поста прати такав труд и такво размишљање.

Недељно размишљање

Интересантна је Јеванђелска препирка између Исуса и Ђавола, односно, између Бога и Створења. То размишљања је сукоб Нестворене и Створене природе. Ни једна ни друга не попуштају, да би се на крају Божанска природа једним резом удаљила од Створене природе: "Одлази, Сотоно!" Када Божанска уверавања постану узалудна и када она више до допиру до центра личности створеног бића, тада такво уверавање губи сврху те настају два света: онај вечан нестворен и онај вечан створен. Рајски и Паклени свет (паклени као свет трајног удаљавања од Бога).

Сукоб логике Божанства и Створења показује се фаталним, а што нам Матеј приказује у облику кушње којом је кушан Бог од Створења (Ђавола). Почетак зла везан је уз довођење у заблуду, прво самог себе а онда и других. Не може се зло остварити на појединцу или заједници ако није (нису) доведени у заблуду било својеволјним погрешним закључивањем, било прихватањем туђег погрешног закључивања. Ствар је у необјективности или ограниченом (субјективном) разматрању које доводи до погрешних хипотеза. Када се томе дода ефекат (суштински ирационалне) тврдоглавости, стварност зла протегнуће се до часа схватања заблуде.

Заблуда која је схваћена а није прихваћена онтолошки је немогућа. Стога је суштински проблем у несхватању, дакле необјективности (заблуди) протегнутој у трајност. Одупрети се заблуди могуће је остајањем у Божанској Истини – у Христу Господину.

26.02.2017, број 71 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

они који у себи осете Божији позив у свештенство, благословени су од Господа на посебан начин. Па ипак, тај позив неће се остварити без учествовања човека, без човековог пристанка.

Бог нам пружа руку – на човеку је да ту руку прихвати. Стога, бити свештеник није позив за слабиће, није за оне који лако посустају и неспособни су ухватити се у коштац са самим собом – то је позив за одлучне и чврсте у вери.

Бити свештеник, онај истински који је ушао у тај позив из непатворене вере и предања Богу – то је израз херојства, особито у овом посрнулом времену ригидног и трулог капиталистичког дивљања, где људи траже помоћ више него

икада. Свештенство није дакле бег из света, него улаз у овај посрнули свет; то је живљење хришћанских вредности сведочећи их у свакодневном животу.

Зато је служба свештеника најсличнија анђеоској служби – светој служби доношења трансценденције у иманенцију.

Недељно размишљање

Не уздати се у Бога и његову милосрдну провидност јесте грех. Наравно, оправдано је бринути се за овоземаљске ствари; међутим, у тој позитивној бризи увек треба оставити места за Светог Духа – то не заборавимо никада.

Када уздање у Бога постане саставни део нашег размишљања, нашег јутарњег буђења, нашег одласка на починак итд. тада смо усвојили Јеванђеоски начин живота. Наш Отац небески зна шта нам је потребно.

Пре сваке наше животне потребе треба претпоставити тражење близине Божије, односно, Краљевства Божијег. Све остало је у односу на то секундарно. Када се на тај начин ствари посложе, тада стварамо исправан темељ нашег бића: прво иде Бог а након тога иде све остало.

Такав устрој ствара здраво духовно биће, такав је устрој лек душе и спасење од искривљених образаца понашања, те ослобођење од свих порока које смо у животу било навукли на себе, или су нам на неки начин били пренесени.

19.02.2017, број 70 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

право свештенство је за одлучне у вери и храбре у животу. За оне који су способни пратити своје срце и мењати обичаје враћајући их Јеванђељу, без обзира на оговарања и натуцања "бабетина" (па и оних са дипломама) и заглупљене вароши. На крају крајева, ујед муве добром коњу у галопу не значи ништа. Знај, Твоје је време у овом животу ограничено, стога га не троши узалуд.

Не упадај у замку предрасуда које обликују животе многих људи, те они не живе своје него нечије туђе мисли и животе. Не дозволи да бука лажних ауторитета и размишљања омете у Теби унутарњи глас Духа Светога. Поред рада за издржавање себе и породице, потруди се да оствариш свећштенство ако у себи

осетиш тај позив. Свештенство ће заузети велики део Твога живота, али због тога ћеш бити чудесно изнутра духовно испуњен, без обзира на тежине које наиђу, јер служење Господу рађа миром каквога свет никада не може дати. То је оно "нешто" стварно велико што тражиш и што Ти се може остварити у овом животу, који попут песка протиче кроз прсте – уложи тај живот, он је бескрајно вредан.

Ако то осетиш а још ниси остварио, настави тражити и немој одустати. Имај храбрости пратити своје срце и интуицију, они већ знају шта заиста желиш постати.

Имаћеш у животу узлета и падова. Многи се људи предају јер им нешто није лако, али зар не знаш да је људски дух снажан? Видиш, свако се може осећати добро када има своју кућу, када су му рачуни плаћени, када има лепу и стабилну брачну везу, када иза њега стоји финансијски јака институција итд. Свако тада може бити позитиван и имати визије и вере у таквим околностима.

Али прави изазов раста: менталног, емоционалног и духовног долази када си "оборен", када си "срушен". Тада треба храбрости за деловање, за поновно подизање након пораза.

Недељно размишљање

Христос Господ говори у Јеванђељу о прекиду ланца зла. Само заустављањем тог проклетог процеса, те спирале пакла, можемо направити искорак према ослобођењу – спасењу. Зло човека заробљава, спутава га да види праве животне вредности и узоре. Тражење и планирање освете (хотимично зло) од нас прави духовне мртваце - болеснике, а то се онда преноси и на душевно подручје (живчано стање) и физичко подручје. Зло човека унишава у свим димензијама његовог постојања. Једини прекид развоја тог карцинома јесте прекид процеса зла. То тражи жртву, трпљење, бол... али на крају - то је спасоносни пут. У Свемиру који жели функционисати хармонично, попут оркестра, не може бити погрешних интонација.

И у обичној маленој породици, уколико влада неслога, напретка неће бити или ће он бити слаб. Тако и на широком подручју – правила су иста. Будимо наследници Христови – заустављајмо зло колико год можемо. Борба против зла јест супротстављање злу добрим. У том духовном боју будимо упорни и благосиљајмо своје прогонитеље и оне који нам чине зло или су нам га учинили. Рецимо: Господине Исусе, ја по себи не могу опростити, али због Тебе и Твоје љубави према свима нама, опраштам!

Опроштење није људски него божански чин.

Интернет технологија која нам је данас доступна, показује нам говоре пуне мржње које су високи верски службеници упућивали другом народу благосиљајући своју војску како би убијала "друге" народе: у име овог, у име оног итд. На крају, све је то у име Ђавола. То су очигледни примери како Сатона заводи и надмудрује људе, те шири своје зло и кроз Цркву. Уколико практикујемо опроштење - тада већ делујемо као деца Божија – надљудски! Бити надчовек значи опраштати и супротстављати се злу свим силама.

Бити надчовек - значи бити инструмент љубави и милости Божије!

12.02.2017, број 69 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

Молитва је интегрални део духовног живота. То нису само речи и понављања одређених образаца. То је утемељивање јаке везаности са Богом у љубави према Њему. Прекрасне светоотачке молитве надахњују нас и упућују на дубље повезивање са Богом. Такве молитве нас, као израз стварног искуства Бога, изнутра изграђују и утемељују. Једна од таквих молитава каже:

"Ти си, Боже, у мени, ја сам срећан. Мој ум је у реду, јер Ти си у мом уму Боже. Због тога, ја сам способан размишљати. Моје су очи у реду јер Ти гледаш кроз моје очи. Благослови ме да видим Твоју присутност свугде. Дај да говорим оно што је добро за друге. Не дозволи ми никакве речи ега или љутње која би излазила из мојих уста.

О Господе, нека моје тело буде средство Твоје милости. Уклони моју тугу, уклони моју љутњу, понос, окрутност, неискреност. Дај ми чистоћу духа. Дај да свуда око себе ширим напредак. Господине, медитираћу, молити се свакодневно и клањати Теби хиљаде пута..."

Недељно размишљање

Господин жели од нас срце искрено. Претварање ствара лажну реалност, лажни свет, лажне вредности. Претварање одводи од истине и исправне Божије стварности. Неискреност ствара унутрашњу ишчашеност која временом постаје крива зараслост погледа на стварност, а коју онда, да би се исправила треба

ломити попут криво зарасле кости. Зато Исус оштро упућује на потребу искрености, темељем које је једино могуће обликовати здраво друштво и свет. Једноставност живота одлика је небесника, једнако као и отвореност и добронамерност.

Људски ум представља бујицу мисли, али ипак је воља та која ум може обуздати. Потребно је да наша воља, у Богу утемељена, обуздава мисли које теку умом те да пропушта оне које су позитивне а зауставља оне које су негативне. Обуздавање мисли значи и обуздавање дела, а на крају то значи господарити собом. Онај ко собом господари близу је изворности слике Божије. Нека нас ове Христове упуте утемеље на путу исправног пута у даљњем животу.

05.02.2017, број 68 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

Страх убија снове, страх убија наду, страх води људе у болнице, страх те онемогућава да чиниш оно за што изнутра знаш да си способан чинити, страх те парализује и води у одустајање!

На крају сваког одустајања је ништавило, а на крају сваког принципа је обећање! Не допусти својим негативним емоцијама да те контролишу! Ти јеси емоционално биће али дисциплинуј своје емоције! Ако не дисциплинујеш и не држиш под контролом своје емоције - оне ће те искористити!

Ако нешто желиш, покрени се и то оствари, то можда неће бити једноставно, али када би било једноставно сви би у томе успевали. Ако си озбиљан, преузећеш контролу над собом, нећеш допустити да те леме пролазности и да те униште мањкавости, победићеш их, надмашити их, надрасти их! Преузми потпуну одговорност за свој живот и за своје снове. Прихвати стварност у којој се налазиш и изазов да оствариш оно што желиш постати.

Живи свој живот као да је сваки дан твој последњи дан, живи га у позитивној духовној "страсти", одлучи се подстицати самога себе на то. Последње поглавље твога живота још није написано и није битно што се догодило јуче - важно је само шта ћеш данас предузети у вези с тим.

То је начин како ће твоји снови постати стварност и како ћеш их реално и живети. Не говори стално о томе него крени у реализацију, и помоћ Духа Светога тада неће изостати.

Недељно размишљање

Господ нам јасно указује на нужност принципа. Уколико се принципи расклимају, тада наступа површност и неаутентичност. Објављивање речи Божије, сведочење Христа васкрслог, деловање у свету у складу с Јеванђелским начелима – то је оно на шта смо позвани; то треба да чинимо аутентично и принципијелно.

Уколико се расклимамо и почнемо имати претерана "разумевања" за овај свет, за његове "модернистичке" прохтеве те им попуштати (како њима тако и себи), тада постајемо бљутави, односно, несврховити. Постајемо као аутомобил који се не може возити, као авион који не може летети, као брод који не може пловити... Губимо своју сврху и постајемо маскара – накарада постојања.

Стога, без страха и са свом горљивошћу навешћујмо и сведочимо. Нека након сваког нашег пада следи устајање и напредак, а не посустајање и мирење с јадношћу властите лењости.

Дух Свети онај је који ће нас на том путу у свему подстицати и обнављати наше снаге!

29.01.2017, број 67 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

истрајна и Богу отворена молитва постепено доводи до просветљења које је дар Духа Светога. Он оспособљује човека знањем и унутрашњом снагом те човек задобија схватање над властитим незнањем, односно, надвладава незнање и улази у подручје суштинског и вечног знања, трансцендирајући простор, време и форме.

Трансцендирајући те групације незнања (простор, време и форме) по којима смо потомци незнања које нам стварају привид о одвојеном (од Бога) постојању и извор су Ега, човек побеђује незнање и таму, долазећи до посебне духовне спознаје и надилази овај свет (постаје једно са Богом).

Недељно размишљање

Када бисмо питали становника Раја, какви су људи у Рају, он би нам изрекао оно што је Христос проповедао у блаженствима.

Човек небесник, човек је крепосник, пун духовних вредности које га у љубави Божијој повезују са сваким бићем читавог Свемира. Само у божанској хармонији љубави могућ је вечни напредак свих бића. Љубав је темељ развоја, суштинска почетна тачка свега.

Треба да се угледамо, дакле, на небеснике: треба да будемо милосрдни, миротворци, праведници, сиромаси духом (овога света), чврсти у заузимању за правду, одлучни у сведочењу Христовог учења, истрајни у трпљењу лажи...

Благо нама кад имамо овај јасан јеванђеоски пример како треба да радимо. Истрајмо на том путу, да данас-сутра и ми постанемо становници Раја.

15.01.2017, број 66 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

Људска ватрена способност умовања и маште, оснажена навиком унутрашњег усредоточења, омогућује нам да успоставимо ред у наизглед контрадикторном скупу чињеница. Том унутрашњом дисциплином можемо бескрајним стрпљењем усмерити дух на тражење истине која ће се, уз милост Божију, и прочитовати.

Увек је било људи који су одбацили привидне лагодности живота и тежили остварењу највиших идеала, не само пасивним одрицањем него и активним учешћем. Слабићи, који су одбијали да се упусте у борбу, нису стекли ништа, па се нису имали ничега ни одрећи. Само они који су се борили и победили, могу плодовима својих искустава обогатити свет.

Стога, требамо се залагати за изворне еванђеоске истине, за изворни еванђеоски начин живота који је доживео велике девијације кроз писторију Цркве, која је наметнула многе ствари супротне сведочанству Светог писма. Ту свакако спада и целибат који је, од стране римске Цркве, постављен као предуслов примања презвитерата и епископата, директно тиме пркосећи Светом Петру (који је био ожењен човек) а на чије се наследство позивају, показујући тиме врхунце ироније.

Недељно размишљање

Јован Крститељ је последњи пророк Старог завета који својом мисијом дотиче Нови завет, односно, који своје деловање протеже у Нови завет. Указујући на Спаситеља, односно, потврђујући Исуса Христом, остварује се складан прелаз старозаветног у новозаветно, те настаје "пунина времена", заокружености, досегнутости ишчекиваног – остварености дочеканог. У томе нам се открива ауторитет Старог завета који преко Јована потврђује Исуса Месијом.

Потврђујући Исуса Сином Божијим, Стари завет кроз Јована Крститеља потврђује да је Исус тај који је чекан и дочекан, да се у њему – Исусу – остварује Нови завет. Јовану је било могуће да види то само због отворености срца и захваћености Духом Светим. Нека и нама Бог да милост да отворимо своја срца, како бисмо милошћу Духа уочили оно што је уочио и велики Крститељ: Христа Исуса, Господа и Спаситеља!

08.01.2017, број 65 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

прихватање устроја и школовања код духовника може бити врло драстично. По својој природи склони савршенству, духовни људи према својим ученицима знају бити изузетно критични, било да се ради о важним стварима, или о суптилним нијансама понашања. Њихове очи све бележе и никога не штеде, како би се богоученик аспирант могао пробудити из свог пријатног сна неодговорности: ученик се треба трудити у световним дужностима и прихватати их са одговорношћу. Чак ни најнезнатнији пропуст, површност, и најситнија недоследност не могу умаћи њиховим прекорима.

Тешко је понекад поднети такав поступак, али у човеку то поравнава све искривљене психичке кривине. Духовници често кажу: "Ако ти се не допадају моје речи, можеш отићи кад год зажелиш. Ништа друго од тебе не желим него да се поправиш. Остани само ако осећаш да је то за тебе корисно." Многи сведоче накнадну захвалност својим духовним учитељима и то више него што се речима може изразити, за сваки понижавајући ударац таштини.

Када се једном разбију окови ега, у аспиранту се коначно ствара пролаз за божанско, које је узалуд настојало приклијати кроз камено срце себичности.

Недељно размишљање

У Јеванђељу, које говори о зачећу Пресвете Богородице, прво што одмах упада у очи је Јосифова људскост и доброта, величина његовог срца. Иако је заправо сумњао да је Марија затруднела са неким другим, ипак је није хтео извргнути јавно срамоти, него све људски учинити. Накнадно, њему Дух Свети говори о чему је заправо реч, те Јосиф прихваћа ту нову и благословљену стварност. Према томе, видимо да је Јосифово срце добро срце, људско срце, срце које не осуђује, не вређа и не понижава, не псује и не разбија, него у тишини чини како мисли да је потребно.

Марија је очигледно упућена у заједништво са добрим човеком Јосифом, који ће бити отац Господина нашега. У озрачју таквог нормалног човека, Марија је могла послушавати дубине отајства које се у њој појављују, које у њој расте. Можемо само наслућивати какве је све особите сусрете са Богом имала Богородица кроз свој живот, понаособ пре рађања Речи Божије.

Благо нама, драга браћо и сестре, јер је к нама јаднима и слабима дошао сам Бог у Христу Исусу. Пригрлимо га, прихватимо његову поруку, допустимо му да нас спаси, у својим мислима и отворена срца нагнимо се над оно што је дошло и погледајмо спасење своје у јасле положено, које је обновитељ суштинске људске духовности и у Богу утемељеног морала који не подлеже развоју, променама и прилагођавању, јер је савршен.

01.01.2017, број 64 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

Људско срце прекрасно је место и прави олтар Божији - храм Светога Духа. Наш живот није ограничен на ово физичко тело и физички свет, него захвата неслућено много изнад тога. На то нам, поред осталог указује и искуство сањања у којем залазимо у друге стварности (сасвим реалне за онога који сања...). Људски живот има читав спектар димензија које се могу искусити уколико је човек проточан за Бога. То нам потврђује наш Господ Исус Христос једнако као и свеци са својим божанским моћима којима су лечили духовна и телесна подручја бића, а на неке од њих природне силе нису уопште могле деловати (осим ако су они то допустили).

Живот не престаје смрћу, свима нама предстоји даље путовање. Многи се људи

боје смрти, међутим, духовни људи радују се времену када им смрт покуца на врата, јер након смрти стичу више моћи него што су их имали у ограниченем физичком телу и ограниченем уму. То није само подручје вере него и знања од оних који су имали искуства с тим. Људско духовно тело које је прекривено физичким телом, има величанствене могућности које му је Бог дао. Све су то стварности које нама изгледају далекима и нестварнима, а заправо су наше природне датости. Исус Христос може нас учинити новим људима који све то схватају и прихватају.

Библија садржи прекрасне текстове који нас изнутра лече, али, колико је људи који се прозивају да су католици, православци, протестанти итд. уопште прочитало Библију? Врло мало. Људи имају обичај, на жалост, читати само понеке ретке и то понекад. Прочитати је од почетка до краја - то су много ређи случајеви. Када речи Писма продиру у дух а не само у интелект, тада оне буде унутрашњу промену, лече, исцељују итд. То заправо чини Дух Свети.

Ако кроз живот константно молимо, наше тело ће без икакве сумње постати активни храм Божији, тада ћемо сваку активност посвећивати Богу и захваљивати Му. Смрти се не треба бојати – живот је део смрти и смрт је део живота. Живот је прекрасно искуство и дивна могућност за духовну еволуцију, за постајање бољим човеком, за проживљавање тог живота на помоћ и благослов другима а не само за угађање себи. Трудимо се учинити живот бољим и учинити живот других бољим.

Када смо оријентисани на више духовне принципе, тада се ред, хармонија и љубав стварају сами од себе – они напосто бивају напајани из непресушног извора вечног блаженства. Када је једно друштво оријентисано на својства нижих димензија, тада ентропија излази на видело и ствари постају временом све хаотичније. Знајмо, није тешко започети промену наших живота, довољно је рећи прву реченицу молитве св. Фрање Асишког: "Господе, учини ме инструментом свога мира" - поновимо то више пута на дан и живот ће, без сумње, кренути бољим путем. То нека нам се почне остваривати са Новом 2017. годином.

Молитва св. Фрање Асишког:

Господе, учини ме инструментом свога мира.

Где је сумња да носим веру.

Где је очај да носим наду.

Где је тама да носим светло.

Где је жалост да носим радост.

Где је мржња да носим љубав.

Где је увреда да носим опроштај.
Где је неслога да носим слогу.
Где је заблуда да носим истину.
О Господе, дај да не тражим толико да будем утешен,
него да тешим.
Не да будем схваћен,
него да схватам другога.
Не да будем љубљен,
него да љубим.
Јер боље је давати,
него примати.
Док опраштамо,
нама бива опрштено.
Умирући ускрсавамо за живот вечни.
Амин.

Недељно размишљање

"А сви који су то чули дивили се томе што су им приповедали пастири" - таква је, дакле, била реакција оних који су "то чули". То је била реакција радости, дивљења, усхићења због великих захвата Божијих у овај наш посрнули свет којем Бог посла Спаситеља. А каква је реакција људи данас? Како људи данас доживљавају проповед свештеника који им објављује исто што су говорили и пастири? На жалост, не доживљавају готово никако. Утрнула су срца људска и свела се на конзумизам и хедонизам који се – ружно је то и рећи – у ово божићно и новогодишње време још интензивније наглашава.

Тако имамо и примере тзв. "традиционалних верника" који уредно иду на Божићну Литургију, да би након завршетка отишли у кафић и налокали се до миле воље, те тако пијани бауљајући к'о глуве кује дочекали зору (боље рећи зора дочека њих). Да ли је то вера драга браћо и сестре? Да ли је то показатељ оног дивљења које је резултат приповедања пастира у Лукином Јеванђељу?

Још конкретније: да ли је наш хришћански свет уопште хришћански или су то заправо – не варајмо се – покрштени пагани који су то и даље остали. Европом влада покрштени паганлук! Очигледно је тако. Могли бисмо чак упитати има ли смисла онога који је крштен уопште звати хришћанином ако не живи оно у шта је инициран?

Све су то отворена питања која морамо постављати како бисмо што тачније измерили нашу "космичку удаљеност" од Спасења Божијег: где сам ја у односу

на Божији позив спасења? Колико се дивим томе? Колико за то марим? Колико ме то заокупљује? Да ли је баш дан Божића најбоље време за пијанку?
